

РЕШЕНИЕ

№ 4306

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2368** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на СДВР, депозирана чрез процесуалния представител юрисконсулт Б., срещу решение № 5207 от 19.12.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 12790/2022 г. на СРС, 99 състав, с което е отменен електронен фиш, серия „К“, № 5838467, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на П. А. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди, че при издаването на електронния фиш са спазени разпоредбите на чл. 188, чл. 189, ал. 4 и сл. от ЗДвП. Твърди също, че доколкото нарушението е извършено при управление на МПС, собственост на юридическо лице, предвиденото наказание законосъобразно е наложено на неговия законен представител. Навежда доводи за безспорна установеност на наличието на материалноправните предпоставки за ангажиране на административнонаказателнатаотговорност на нарушителя, както и за правилно индивидуализиране на наложеното административно наказание в законоустановения

му размер. Оспорва извода на районния съд относно наличието в процесния участък на въведено с пътен знак „В26“ ограничение на скоростта от 80 км/ч. Изразява искане за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на електронния фиш. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заявеното от ответника адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът – П. А. Д., в съдебно заседание се представлява от адв. М., който оспорва касационната жалба и изразява искане да бъде потвърдено решението на СРС. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, осъществено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., която дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 27.04.2022 г. в 21:09 часа, мобилна система за видеоконтрол „АТСС С. М2” № MD1196 е заснела товарен автомобил марка „А.“, модел „А 6 Авант“ с рег. [рег.номер на МПС] да се движи по Околовръстния път на [населено място] до номер 257, с посока от „Бизнес парк С.“ към [улица] със скорост 72 км/ч, при максимално разрешена за движение скорост 80 км/ч, въведена с пътен знак „В26“. След проверка за собственост на товарния автомобил от СДВР е издаден електронен фиш, серия „К“, № 5838467, с който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като е прието, че нарушението е извършено в населено място, където е приложимо общовалидното ограничение на скоростта за населено място, а именно 50 км/ч. На П. А. Д., в качеството му на законен представител на дружеството, собственик на автомобила – „Ремед“ ООД, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да отмени електронния фиш, районният съд е формулирал извод, че отговорността на настоящия ответник по касация е ангажирана незаконосъобразно, тъй като ограничението на скоростта на Околовръстния път на [населено място] до номер 257, където е установено деянието, е 80 км/ч, въведено с пътен знак „В26“ и след като процесният автомобил се е движел със скорост от 72 км/ч, то няма превишаване на максимално разрешената скорост за движение, поради което не е налице извършено нарушение от обективна страна.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП в населено място ограничението на максималната скорост

на леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В настоящия случай ответникът по касация е наказан за управление на МПС със скорост над допустимата до 50 км/ч. По делото пред въззивната инстанция от Агенция „Пътна инфраструктура“ – Областно пътно управление – С. е представена схема за организацията на движението в процесния пътен участък, видно от която към 27.04.2022 г. на път II-18 Околовръстен път С. (СОП) в района на № 257, с посока на движение от „Бизнес парк С.“ към [улица], в участъка от пътен възел към[жк]до разклона на „Бизнес парк С.“ ограничението на скоростта е 80 км/ч, въведено с пътен знак „В26“, а в участъка от разклона на „Бизнес парк С.“ към [улица]няма поставени знаци от група „В“ за ограничение на скоростта и максимално разрешената скорост за движение е общовалидната за извън населено място – 90 км/ч. Изрично е посочено, че път II-18 СОП е част от републиканската пътна мрежа, който минава през урбанизираната територия на [населено място], като по цялата дължина на СОП няма поставени знаци „Д11“ и „Д12“ за начало и край на населено място и селищно образувание. Така представеното писмено доказателство опровергава посоченото в електронния фиш ограничение на скоростта в процесния участък от 50 км/ч за населено място и категорично потвърждава извода на решаващия съд за липса на извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Следва да се отбележи, че в тежест на издателя на електронния фиш е да установи по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна страна на нарушението чрез предвидените доказателствени средства.

В настоящия случай, от доказателствата по делото безспорно се установява, че автомобилът на настоящия ответник по касация се е движел по Околовръстния път на [населено място] до номер 257, с посока от „Бизнес парк С.“ към [улица], като съответният участък, видно от доказателствата по делото, е означен със знак „В26“, който според чл. 73, ал. 2 ППЗДвП означава, че е разрешена скорост, по-висока от предвидената в чл. 21, ал. 1 ЗДвП, която в конкретния случай е 80 км/ч. Установено е безспорно, че наказаното лице е управлявало автомобила със скорост в рамките на разрешената – 72 км/ч. Предвид изложеното, с процесния електронен фиш отговорността на П. А. Д. е ангажирана незаконосъобразно за описаното нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Като е отменил издадения електронен фиш, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Процесуалният представител на ответника по касация е направил искане за присъждане на възнаграждение на основание чл. 38 от ЗА. Приложен е договор за правна защита и съдействие /л. 16/, от който е видно, че на П. А. Д. се предоставя правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Правото на адвоката да окаже правна помощ на лице по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА е установено със закон и в случаите, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. За да упражни правото си, адвокатът следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че помощта се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В конкретния случай посочените предпоставки са налице, поради което на адв. Р. М. следва да се присъди възнаграждение в размер на 400 лв., което представлява

минималният такъв по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид минималния размер на определеното възнаграждение, възражението за прекомерност на касатора е неоснователно.

По изложените съображения на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5207 от 19.12.2022 г. на СРС, НО, 99 състав, по н.а.х.д. № 12790/2022 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат Р. Г. М., ЕГН [ЕГН], с личен номер на адвокат: [ЕГН], сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по к.н.а.х.д. № 2368/2023 г. по описа на Административен съд София-град, на основание чл. 38, ал. 2 Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.